

Piše: Željko Turić

**Obilježena 18-ta Godišnjica pogibije heroja domovinskog rata
Damira Tomljanovića – Gavrana**

17. veljače 2012. godine u Krivom Putu pokraj Senja svečano je obilježen dan sjećanja na godišnjicu pogibije stožernog brigadira Damira Tomljanovića – Gavrana koji je 17. veljače 1994. godine poginuo na Velebitu od Srbo-četničkog metka.

Uz majku Mariju i ostalu rodbinu skupu su nazočili izaslanik ministra obrane general Mladen Fuzul, prvi zapovjednik specijalne postrojbe MUP-a Rakitje general Darko Rukavina, izaslanstvo Bojne za specijalna djelovanja na čelu sa zapovjednikom pukovnikom Draženom Resslerom, dogradonačelnik Grada Senja Miroslav Prpić, izaslanik gradonačelnika grada Zadra gospodin Joso Nekić, načelnici općina Starigrad – Paklenica i Poličnik, predstavnici mjesnog odbora Krivi Put, predstavnici braniteljskih udruga: "Tigar 90/91 Rakitje", URV 1.

Gardijske brigade, UP SG SOD D.T.-Gavran Zadar, HVIDR-a Zadar, UMDDRH Zadar, udruga "Žene u Domovinskom rat" Zadar, Udruga Dragovoljaca HRM – Zadar, u ime OŠ "Zadarski Otoci – Zadar" profesorica Jasminka Bašić, USPDR "Ajkula" Rijeka, svećenici te mnogi poštovatelji, prijatelji i suborci Damira Tomljanovića – Gavrana.

Na skupu se osjećala tuga ali i ponos što smo imali Gavrana, ali i druge heroje Domovinskog rata koji su hrabro preuzeli odgovornost u vođenju suboraca u obrani naše Domovine.

Na komemorativnom skupu okupljenima su se obratili generali Darko Rukavina i Mladen Fuzul, u ime gradonačelnika grada Zadra pročelnik odjela za odgoj i školstvo Joso Nekić te dogradonačelnik Senja Miroslav Prpić.

General Darko Rukavina koji je u Rakitju bio zapovjednik Damiru Tomljanoviću - Gavranu u svome dirljivom govoru je istaknuo "Neprijatelj je mislio da je ubio našega Gavrana, ali se grdno prevario, Gavran je otišao u vječnost i njegovo ime nikada neće izbljediti".

Govor izaslanika Ministra Obrane generala Mladena Fuzula prenosimo u cijelosti:

Poštovana obitelji pokojnog stožernog brigadira Damira Tomljanovića-Gavrana,

poštovani predstavnici civilne i crkvene vlasti, poštovani suborci pokojnog Gavrana, gospodo predstavnici Udruga proizašlih iz Domovinskog rata. Dozvolite da vam prenesem osobne izraze poštovanja Ministra obrane gospodina Ante Kotromanovića, a dozvolite mi i da te izraze poštovanja i osobno uputim. Razmišljao sam što reći 18 godina poslije smrti o Gavranu, a da to nije u prošlom vremenu rečeno. Mnogo je rečeno o životu, o ratnom putu pa i pogibiji Gavranovoj. Svjestan sam da vama, njegovim suborcima, nema potrebe nabrajati sve zemljopisne točke i prostore Lijepa naše gdje je Gavran ratovao. Ali zbog mladih naraštaja treba podsjetiti na njegov ratni put. Zato moram reći da se tih devedesetih mlad i odlučan momak, sin Velebitskih vrleti, odlučio staviti na branik obrane napadnute Hrvatske. I gdje je tih teških devedesetih godina hrvatskom narodu trebala pomoć u obrani rodne grude, pred naletom bolje opremljenog i brojčano nadmoćnijeg neprijatelja, taj

momak s Velebita, naš Gavran, na čelu svojih Tigrova bio je uzdanica i sigurnost napadnutom hrvatskom narodu.

Ratni put i zadaće slavnih Tigrova tih ratnih dana nakon operacije Maslenica

dovele su ga u Zadarsko zaleđe. Narod podvelebitskog kraja čuo je tih dana da su u obranu dostignute crte bojišnice, koja je ostvarena u operaciji Maslenica, na vrh Velebita stigli ponajbolji hrvatski sinovi, da su stigli Tigrovi. A na čelu im je junak ili bolje rečeno junačina i to baš sin Velebita-Gavran.

Gavrane, svi koji su s tobom bili po vrljetima Velebita sjećaju se kojom lakoćom si se kretao po teškoj i surovoj velebitskoj bojišnici. Sjećaju se kojom lakoćom si rješavao probleme na toj teškoj bojišnici. Svi su znali da si tu i da se na tebe mogu osloniti.

Poštovani, prvenstveno poštovana obitelji, dozvolite mi i ne zamjerite mi u ovom trenutku osobno sjećanje. Sjećam se hladnog velebitskog praskozorja, s vrha Tulovih greda u daljini smo gledali ulaz u grad Knin. Sjećam se kako si nam u tom hladnom velebitskom jutru objašnjavao kako će doći dan kada ćemo doći i ući u Knin i ne samo to, nego si rekao da će hrvatski vojnici stati na hrvatsku granicu.

Gavrane, svako jutro je na Velebitu hladno, ali ono jutro kada si otišao bilo je posebno hladno. Zavladao je to jutro nevjerica i muk, stisak u grlu, nitko, ama baš nitko nije vjerovao da si zauvijek otišao. Trebalo je vremena da taj stisak u grlu popusti. Stisnuli smo srce, nastavili smo dalje u čast tebi i svim ostalim hrvatskim junacima, ušli smo u Knin i ne samo Knin nego i Glinu, Petrinju, Slunj, Korenicu, Plitvice, Benkovac i sva ostala mjesta. Dragi Gavrane došli smo i stali na hrvatsku državnu granicu.

A tvoji Tigrovi, Gavrane, i danas su perjanica Hrvatske vojske. Znaš, bili su u operaciji mira u Afganistanu, a sada su u Siriji. Zapovjednici stranih oružanih snaga daju im ocjene za njihov rad. A te ocjene su takve da smo svi ponosni na te mlade momke i cure koji na svojoj beretki nose znak Tigra.

Znam da bi ovo volio čuti. Volio si svoje Tigrove, a i oni tebe su voljeli i danas te vole, zato 18 godina poslije tvoje smrti ne daju da zaborav prekrije tvoje ime.

Svi koji su imali čast i priliku svjedočiti tvom junaštvu i hrabrosti, a nadasve tvojoj čovječnosti, vjerujem da će uvijek dok god su živi pričati o sinu Velebita koji je više od sebe samog volio svoju obitelj, svoje Tigrove i svoj hrvatski narod za čiju slobodu je i svoj život dao.

Na kraju samo jedna skromna riječ, upravo onako kako si i ti skroman bio, Gavrane, sine velebitskih vrljeti, hvala ti za sve.

Nakon komemorativnog skupa u župnoj crkvi Gospe Snježne održana je misa zadušnica za Damira Tomljanovića – Gavrana i sve poginule branitelje.

